

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **CET 21 spol. s r.o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, zastoupen JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem v Praze, Zavadilova 1925/15, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2009, sp. zn. 2009/40/BUR/CET, čj. 7322/09, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2010, čj. 10 Ca 403/2009 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 10. 2009, čj. 7322/09, uložil žalobci podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“), pokutu ve výši 300 000 Kč za porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání a povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení. Deliktního jednání se žalobce dopustil tím, že dne 4. 12. 2008 od 19:30 hodin zprostředkoval divákům na programu Nova v pořadu Televizní noviny, v reportáži o zrušení traumacentra v Brně, problematiku odvolání ředitele brněnské úrazové nemocnice jednostranně a zaujatě, čímž porušil zásadu objektivity a vyváženosti zpravodajských pořadů.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že reportáž byla postavena výhradně na výrocích kritizujících postup ministerstva zdravotnictví, které neměly oponenturu, a že v reportáži

nezaznělo stanovisko ministerstva. Žalobce se neúspěšně snažil získat stanovisko druhé strany, což je v reportáži výslovně uvedeno. I když byl ministr zdravotnictví přítomen v Brně na tiskové konferenci, nezmínil na ní skutečnost, že byl odvolán ředitel úrazové nemocnice, a tato informace nebyla známa v době konání konference. Pokud ministr Julínek odpovídal k danému tématu médiím na dotazy, nebylo tomu tak na tiskové konferenci. Reportáž měla prezentovat názory lékařů úrazové nemocnice na plánované rušení této nemocnice. Názory, které v reportáži zazněly, sice nebyly důsledně prezentovány jako názory lékařů, podle žalobce však tento nedostatek nebyl takové intenzity, aby byla naplněna materiální stránka deliktu. Prezentace názorů a hodnotících komentářů redaktora nebyla vadou, neboť vycházela z faktů uvedených v reportáži.

[3] Napadenému rozhodnutí vytkl, že není dostatečně popsán delikt, za který byla žalobci uložena pokuta. Reportáž je označena jako reportáž o zrušení traumacentra. Přitom reportáž informuje o odvolání ředitele úrazové nemocnice a o otevření nového traumacentra v Brně. Pokud lze z reportáže dovodit úmysl ministra zrušit jedno z těchto zařízení, potom by se zrušení mělo týkat úrazové nemocnice. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný při stanovení výše pokuty překročil meze volného správního uvážení. Při hodnocení kritéria postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu nezohlednil skutečnost, že žalobce je komerčním subjektem. Vyšší míru odpovědnosti žalobce nelze dovodit z vysoké sledovanosti programu, neboť tato skutečnost se posuzuje v rámci hodnocení jiných kritérií pro uložení pokuty. Pokuta byla žalobci uložena v rozporu s principem proporcionality, neboť v obdobných případech ukládá žalovaný pokuty výrazně nižší. Žalovaný podle názoru žalobce nedostatečně odůvodnil, jak posoudil kritérium závažnosti věci. Při hodnocení kritéria závažnosti věci nebyla zohledněna skutečnost, že reportáž informovala o záležitostech regionálního charakteru. Z rozhodnutí není patrné, jak žalovaný komplexně posoudil závěry učiněné v rámci hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše pokuty.

[4] Městský soud v Praze žalobu zamítl. Uzavřel, že reportáž neposkytovala objektivní informace. Divák si nemohl utvořit základní představu o problému, o němž bylo v předmětné reportáži pojednáváno. I když objektivní nemožnost získat stanovisko druhé strany, za předpokladu, že je divák na tuto skutečnost upozorněn, má vliv na hodnocení vyváženosti reportáže, neznamená to, že žalobce může rezignovat na svoji povinnost poskytovat vyvážené informace. V posuzované věci byl pro hodnocení reportáže jako neobjektivní a nevyvážené rozhodný způsob zpracování reportáže reportérem a způsob, jímž sdělované informace reportér prezentoval. Názory lékařů úrazové nemocnice byly prezentovány pouze formou obecných konstatování. Způsob vedení reportáže překročil hranice přímočarosti a kritického přístupu, byl zaujatý a nepřípustně diváka ovlivňoval. Výrok rozhodnutí nepovažoval městský soud za nesrozumitelný. Obsahuje popis, který srozumitelně a dostatečně identifikuje skutek včetně vytýkaného protiprávního jednání. Při rozhodování o výši sankce žalovaný postupoval v souladu se zákonem a přihlédl ke všem zákonným kritériím. Komerční povaha žalobce nemohla vzhledem k charakteru pořadu zmírnit jeho odpovědnost vůči divácké veřejnosti. Reportáž neinformovala pouze o záležitosti regionálního charakteru, která nemá celospolečenský dopad.

III.

[5] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. Rozsudek považoval za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodu, neboť z něj není zjevné, z jakých důvodů považoval soud za nedůvodnou námitku o splnění povinnosti poskytnout druhé straně prostor k vyjádření. Z rozhodnutí není dále zřejmé, na jakých argumentech postavil městský soud závěr o nedůvodnosti námitky o absenci komplexního posouzení kritérií pro uložení pokuty.

[6] Nesouhlasil s tím, že reportáž byla neobjektivní a nevyvážená. I když názory, které v reportáži zazněly, nebyly důsledně prezentovány jako názory lékařů Úrazové nemocnice v Brně, tato vada nezpůsobila v celkovém vyznění neobjektivitu a nevyváženost reportáže. Dostál své povinnosti dát druhé straně prostor k vyjádření. Vyjádření ministra Julínka odvysílané v reportáži České televize nebylo poskytnuto na tiskové konferenci při příležitosti otevření nového traumacentra. Nesouhlasil s tím, že se měl pokusit získat stanovisko náměstka ministra zdravotnictví, neboť relevantním stanoviskem k referované záležitosti je vyjádření ministra nebo tiskového mluvčího ministerstva.

[7] Výrok rozhodnutí podle stěžovatele nespecifikuje dostatečným způsobem delikt, za který byl stěžovatel postižen. Ve výroku je reportáž označena jako „reportáž o zrušení traumacentra“. Reportáž však informuje o odvolání ředitele Úrazové nemocnice v Brně a o otevření nového traumacentra v Brně. Nové traumacentrum a úrazová nemocnice jsou dvě odlišná zařízení.

[8] Městský soud nesprávně vyložil kritéria pro uložení pokuty stanovená v § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání. Žalovaný se nevypořádal s tím, jaký vliv na odpovědnost stěžovatele vůči divácké veřejnosti má komerční charakter stěžovatele, když podle judikatury městského soudu je významným interpretačním pravidlem ve vztahu k posuzování objektivity vysílání ze strany České televize její veřejnoprávní charakter. Pokuta byla stěžovateli uložena v rozporu s principem proporcionality, neboť v případech obdobného porušení zákona žalovaný ukládá pokuty výrazně nižší. Při posuzování kritéria závažnost věci nebyla zohledněna skutečnost, že reportáž informovala pouze o záležitostech regionálního charakteru. Rozhodnutí podle názoru stěžovatele neobsahuje komplexní posouzení závěrů učiněných v rámci hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše sankce.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výrok rozhodnutí obsahoval konkrétní popis skutku. Kritéria pro uložení pokuty jsou stanovena relativně široce. Jednotlivá fakta, která charakterizují provozovatele vysílání, mohou naplňovat zároveň více kritérií. Komerční postavení nezbavilo stěžovatele odpovědnosti za správní delikt. Vzhledem k charakteru pořadu, k pokrytí území i sledovanosti nemohla komerční povaha stěžovatele ovlivnit odpovědnost stěžovatele vůči divácké veřejnosti. Městský soud se náležitě vyrovnal i s námitkou, že reportáž informovala o záležitosti regionálního významu.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel namítl, že napadené rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudek ze dne 17. 9. 2003, čj. 5 A 156/2002 - 25, č. 81/2004 Sb. NSS). Pokud jde o kasační námitku týkající se nedostatku komplexního posouzení kritérií pro uložení sankce a námitku nedodržení povinnosti poskytnout druhé straně prostor k vyjádření, Nejvyšší správní soud má za to, že se městský soud s těmito námitkami vypořádal přezkoumatelným způsobem. Z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutečností při svém rozhodování vycházel, jakými úvahami se při posuzování námitek řídil a proč shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. To, že stěžovatel nesouhlasí s právním hodnocením námitek ze strany městského soudu, ještě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[13] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud námitku týkající se objektivity a vyváženosti reportáže. Zákon o vysílání ukládá v § 31 odst. 3 provozovateli vysílání povinnost „*zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti*“. Zákon tedy rozlišuje jednak mezi zpravodajstvím a publicistikou, jednak mezi zásadou objektivity a zásadou vyváženosti. Těmito pojmy se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 26. 5. 2010, čj. 3 As 6/2010 - 71. Ve shodě s tímto rozhodnutím lze konstatovat, že úkolem zpravodajství je pohotově přinášet věcnou informaci o aktuální události, zatímco účelem publicistických sdělení je informace komentovat a hodnotit. Smyslem zpravodajství je tedy výlučně veřejnost nezaujatě informovat, teprve cílem publicistiky veřejné mínění ovlivňovat (nikoli však manipulovat). Zásadou objektivity lze rozumět znak zpravodajství, které se snaží věcně, nestranně a nemanipulativně oddělit zprávu od komentáře. Ústřední charakteristikou takového postupu je zásadní ověřování pravdivosti výpovědí. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[P]*ojem objektivita ... v sobě zahrnuje hned několik aspektů, z nichž za rozhodné považuje Nejvyšší správní soud* správnost *(či přesnost), tzn. že zpráva odpovídá skutečnosti,* transparentnost*, tj. že žurnalista uvádí své informační prameny, a* věcnost*, tj. že novináři do zprávy nevkládají svá vlastní hodnocení ...Nevyvážeností je pak třeba rozumět skrytou formu stranickosti, kdy jsou v určité kontroverzní situaci některé názory potlačovány ve prospěch názorů jiných. Jinými slovy spočívá zásada vyváženosti v požadavku na ‚rovnoměrné zastoupení politických alternativ, co do rozsahu a úpravy zpravodajství*“.

[14] V posuzované věci byla reportáž odvysílána v rámci hlavního zpravodajského pořadu stěžovatele. Reportáž zazněla v pořadu s omezeným časovým prostorem pro jednotlivá témata, kde smyslem reportáže je poskytnutí základní informace bez možnosti obsáhlejšího rozboru jednotlivých témat. Přesto, jak uzavřel i městský soud, je nutné, aby reportáž obsahovala základní objektivní informace, způsobilé vytvořit u diváka alespoň

základní představu o pojednávaném problému, o stanoviscích zastávaných jednotlivými subjekty, a to způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o obsahu takových vyjádření. Tomuto požadavku reportáž nedostála.

[15] Obsahem reportáže bylo dle úvodních slov moderátorky Televizních novin informovat diváky o odvolání ředitele úrazové nemocnice, který byl odvolán „*prý kvůli špatné komunikaci se zaměstnanci*“. Reportér o problematice informoval formou obecných konstatování jako „*tady v Brně nikdo nepochybuje, že důvodem pro takovou rošádu je něco víc, než špatná komunikace*“, „*nikdo proto nechápe, proč by se mělo měnit něco, co dobře funguje*“ a „*vnímáte to stejně jako spousta lidí z Brna, že prostě na půdě Úrazové nemocnice se odehrává boj mezi dvěma politickými stranami?*“. Neuvedl přitom zdroje těchto názorů. Pokud byla dle tvrzení stěžovatele informačním pramenem reportéra stanoviska lékařů úrazové nemocnice, pak tato skutečnost v reportáži nezazněla. Vnímání reportáže by mohlo být zcela odlišné, pokud by byli za zdroj názorů prezentovaných v reportáži označeni lékaři zdravotnického zařízení, kteří nesouhlasí s „přestěhováním do nového traumacentra“. V reportáži použitá obecná konstatování vyvolávají spíše dojem všeobecné nespokojenosti veřejnosti s postupem ministerstva zdravotnictví ve věci úrazové nemocnice. Věc je vylíčena spíše jako konflikt ministerstva s brněnskou veřejností, než s lékaři. Uvedený střet názorů získává zcela jiný kvalitativní i kvantitativní rozměr a mění se tím celkové vyznění reportáže.

[16] Při hodnocení reportáže z hlediska dodržení zákonem stanovených povinností nelze odhlédnout od charakteru v reportáži uvedených tvrzení. Reportér např. hned v úvodu reportáže zpochybnil důvod odvolaní ředitele úrazové nemocnice uvedený moderátorkou Televizních novin. Důvodem „*rošády*“ na pozici ředitele nemocnice je dle reportáže spíše skutečnost, že „*úrazovka netančí tak, jak by si ministr Julínek představoval*“, a „*je to trest za včerejší protest lékařů, kteří se nechtějí přestěhovat do nového traumacentra*“. Reportér vkládal do reportáže i vlastní hodnocení, např. „[z]*krátka nad slunce jasný je samotný fakt, že jak ministru Julínkovi, tak panu hejtmanu Haškovi velmi záleží na Úrazové nemocnici, až ten jejich zájem začíná být skoro podezřelý, a nejspíš jen největší naivové si mohou myslet, že za tím zájmem stojí přehnaná péče o pacienty*“. Toto konstatování společně s otázkou, s níž se reportér v úplném závěru reportáže obrátil na odvolaného ředitele, dává referované události do politických souvislostí a naznačuje, že se na půdě nemocnice odehrává boj mezi dvěma politickými stranami. Závěrečnou otázku reportáže směřovanou na odvolaného ředitele nemocnice („*Vnímáte to stejně jako spousta lidí z Brna, že prostě na půdě úrazové nemocnice se odehrává boj mezi dvěma politickými stranami?*“) přitom nelze než označit za návodnou a spekulativní, neboť není zjevné, na základě jakých podkladů byla položena, a je rovněž stavěna na názoru „spoust[y] lidí z Brna“.

[17] Reportáž byla celkově postavena pouze na výrocích kritizujících postup ministerstva zdravotnictví a je nutné ji hodnotit jako jednostrannou. Tím spíše, pokud zdrojem kritických názorů byli, dle tvrzení stěžovatele, lékaři úrazové nemocnice. Reportáž byla postavena bez řádného a zejména výslovného označení zdrojů informací pouze na stanoviscích jedné ze stran sporu.

[18] Pokud se stěžovatel v souvislosti s jednostranností reportáže dovolával objektivní nemožnosti získat stanovisko druhé strany, lze mu přisvědčit, že v reportáži zazněla

informace o nemožnosti získat stanovisko ministra zdravotnictví. V kasační stížnosti jsou obsáhle uvedeny důvody, které mají tuto skutečnost doložit. Důvodem hodnocení reportáže jako neobjektivní a nevyvážené však bylo celkové vyznění reportáže. Divákovi se odvysíláním reportáže nedostalo informací, na jejichž základě by byl schopen učinit si vlastní kvalifikovaný názor o příčinách odvolání ředitele úrazové nemocnice. Reportér při zpracování reportáže nevedl reportáž z pozice nezávislého pozorovatele události. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že způsob vedení reportáže překročil hranice přímočarosti a stal se zaujatým, nepřípustně diváka ovlivňujícím a matoucím. Objektivní nemožnost získat stanovisko druhé strany na tomto závěru nemůže ničeho změnit.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že ve výroku rozhodnutí není dostatečně specifikován delikt, za který byla stěžovateli uložena sankce. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí podle judikatury obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, srov. i navazující judikaturu např. rozsudek ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 As 7/2009 - 66, č. 1975/2010 Sb. NSS).

[20] Skutková podstata správního deliktu, za nějž byl žalobce pokutován, je vyjádřena v § 60 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Při dodržení kritérií vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, není nutné zařazovat do výroku rozhodnutí konkrétní přepis všech jednotlivých obsahově závadných pasáží pořadu. Míra podrobnosti popisu skutku je na uvážení žalovaného. Musí se však jednat o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti.

[21] V posuzované věci stěžovatel považoval popis skutku ve výroku rozhodnutí za nepřesný z důvodu označení předmětné reportáže za reportáž „o rušení traumacentra“. Lze přisvědčit stěžovateli, že ve výroku rozhodnutí použité označení reportáže je ne zcela přesné vzhledem k samotnému obsahu reportáže. Nečiní však rozhodnutí nesrozumitelným, ani nezpůsobuje, že by byl skutek, definovaný ve výroku rozhodnutí z tohoto důvodu zaměnitelný s jiným skutkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 64/2009 - 68). Reportáž byla identifikována dnem a časem vysílání; programem a pořadem, v rámci kterého byla reportáž uvedena; i popisem jednání, jímž se stěžovatel porušil povinnost stanovenou v § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Navíc je ve výrokové části upřesněno, že v reportáži byla prezentována problematika odvolání ředitele úrazové nemocnice, což bylo hlavním informačním posláním dané reportáže. Zbývá doplnit, že pokud se stěžovatel dovolával nepřesnosti výroku s ohledem na použití slova „traumacentrum“, tato námitka není na místě. Úrazové nemocnici byl udělen status traumacentra (centra vysoce specializované péče o poraněné) metodickým pokynem ministerstva zdravotnictví č. 38005/2001/OZP, kterým se stanovuje síť traumacenter v České republice a jejich spádová území. Označení úrazové nemocnice jako traumacentra tak není nepřesné.

[22] Stěžovatel rovněž namítl, že žalovaný při rozhodování o výši pokuty nepostupoval v souladu s § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání. Podle stěžovatele měl žalovaný při posuzovaného kritéria odpovědnosti provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti zohlednit komerční charakter stěžovatele. Nejvyšší správní soud opakovaně uzavřel, že při hodnocení odpovědnosti provozovatele vysílání může být bráno v potaz i to, zda se jedná o subjekt veřejnoprávní nebo komerční. Nejedná se však o jediné rozhodné kritérium pro posouzení odpovědnosti provozovatele vůči divácké veřejnosti. Komerční postavení provozovatele vysílání nezbavuje provozovatele vysílání odpovědnosti za deliktní jednání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, čj. 3 As 6/2010 - 71). Charakter provozovatele vysílání však bez dalšího neznamená jeho nižší odpovědnost vůči divácké veřejnosti. Žalovaný při hodnocení kritéria odpovědnosti provozovatele hodnotil v souladu s konstantní judikaturou odpovědnost stěžovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva vysíláním, i z hlediska sledovanosti vysílání stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního sodu ze dne 22. 8. 2007, čj. 1 As 10/2007 - 123). Byť je odůvodnění vztahující se k hodnocení kritéria relativně stručné, považuje jej Nejvyšší správní soud v kontextu celého rozhodnutí za dostatečné. Vzhledem k charakteru pořadu, k pokrytí i sledovanosti, nemohla komerční povaha stěžovatele pozitivně ovlivnit jeho odpovědnost vůči divácké veřejnosti.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku, že žalovaný při rozhodování o výši pokuty postupoval v rozporu s principem proporcionality a vlastní správní praxí. Skutečnost, že provozovateli veřejnoprávního vysílání byla za porušení typově shodné právní povinnosti uložena pokuta nižší, nemůže bez dalšího vést k závěru o nepřiměřenosti pokuty. Při uložení pokuty musí žalovaný vždy zohlednit konkrétní okolnosti případu a odůvodnit, proč přistoupil k uložení pokuty v dané výši. Konkrétní okolnosti případu jsou pak zohledněny při hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše pokuty. V posuzované věci byl závěr o výši uložené pokuty opřen o přezkoumatelné odůvodnění zákonných kritérií. Nejvyšší správní soud podotýká, že pokuta ve výši 300 000 Kč byla stěžovateli za porušení obdobné povinnosti provozovatele vysílání stanovené v § 31 odst. 2 zákona o vysílání i ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 As 17/2008. Nelze proto obecně souhlasit s obecným tvrzením stěžovatele, že by se žalovaný při stanovení výše pokuty odchýlil od své ustálené praxe.

[24] Pokud pak stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu o nedůvodnosti námitky týkající se kritéria závažnosti věci, neuvedl pro toto své tvrzení žádné argumenty, které by závěr městského soudu zpochybňovaly. Předmětem reportáže nebyla pouze událost regionálního významu. V reportáži byl kritizován postup ministerstva zdravotnictví, hovořilo se v ní o způsobu vynaložení veřejných prostředků ve výši půl miliardy korun i o možném politickém podtextu „sporu“ o úrazovou nemocnici. Neměla proto pouze regionální rozměr, o čemž rovněž nesvědčí její zařazení do hlavní zpravodajské relace.

[25] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje úvahu o komplexním hodnocení zákonných kritérií. Nejvyšší správní soud v souladu s městským soudem považuje odůvodnění rozhodnutí v části zabývající se stanovením výše pokuty za dostatečné. Z odůvodnění vyplývají úvahy, na jejichž základě žalovaný dospěl k závěru o výši pokuty. Při vypořádání kritérií žalovaný

uvedl v souladu s judikaturou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, čj. 7 As 16/2009 - 82), jaké skutečnosti měly vliv na výši uložené sankce a odůvodnil i míru daného vlivu (vliv jednotlivých kritérií). Byť tak učinil relativně stručně, úvaha správního orgánu je v rozhodnutí obsažena seznatelným a přezkum umožňujícím způsobem.

[26] S odkazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly náklady řízení nad rámec běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. března 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu